

## (címer)

### SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.217/2018/5. szám

A Szegedi Ítéltábla az **Ügyvédi Iroda neve ( ügyintéző ügyvéd neve, székhelye))** által képviselt **felperes neve felperes székhelye** szám alatti székhelyű **felperesnek – a ügyvéd neve (székhelye)** által képviselt **alperes neve alperes székhelye** szám alatti székhelyű **alperes** ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. június 12. napján kelt 7.G.40.125/2017/29. számú ítélete ellen az alperes által 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

### Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja** azzal, hogy az alperes viszontkeresetét elutasítottnak tekinti.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 500.000,- (Ötszázezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### INDOKOLÁS

#### I.

A felperes és a **(személy 1 neve)** érdekeltségi körébe tartozó, **(település 1 neve)-i** alapítású **B** cég 2011. június 4. napjáig az alperesi kft. tagjai voltak. A cégeknek tagsági viszonyuk áll fenn az ingatlanfejlesztés érdekében alapított **C** Kft-ben is.

Az. alperesi kft. tagja 2011. június 6. napjától 2015. szeptember 7. napjáig a **D** Kft. volt, majd ezt követően **G** Kft. vált az alperes tagjává.

A **(felperes neve)** és a **B** cégek tagsági viszonyának fennállásáig az alperes ügyvezetője **(személy 2 neve)** volt, majd ezt követően **(személy 3 neve)** aki egyúttal a tulajdonos ügyvezetője is volt. Alperes jelenlegi ügyvezetője **(személy 4 neve)**, **(személy 1 neve)** élettársa. A **G** Kft. tagja a **H** Kft., mely cégnek tagjai **(személy 4 neve)**, **(személy 1 neve)** és **(személy 5 neve)**, míg ügyvezetői önálló aláírási joggal, **(személy 5 neve)**, **(személy 6 neve)** és **(személy 1 neve)**.

A peres felek 2010. november 9. napján hitelszerződést kötöttek, amelyben a felperes vállalta, a szerződés megkötése időpontjától 2012. december 31-ig terjedő időszakban 40.000.000,- forint keretösszeget biztosít a saját bevétellel nem rendelkező alperes részére. A „lehívott” összegek után a folyósítás napjától a visszafizetés napjáig az alperest a mindenkorli jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű ügyleti kamatfizetési kötelezettség terhelte, egyúttal megállapodtak abban, az igénybevételek időpontjaitól függetlenül a végső visszafizetési határidőig kell teljesítenie az alperesnek. Amennyiben a véghatáridőt elmulasztja, úgy a késedelem teljes időtartamára évi 6%-os mértékű késedelmi kamatot köteles fizetni.

A felperes

- 2010. november 9. napján 15.000,- forintot,
- 2010. december 2. napján 5.000,- forintot,
- 2010. december 30. napján 10.000,- forintot,
- 2011. január 3. napján 10.000,- forintot,
- 2011. április 4. napján 15.000,- forintot,
- 2011. május 2. napján 5.000,- forintot,
- 2011. május 11. napján 3.000,- forintot,
- 2011. június 1. napján 6.000,- forintot,
- 2011. június 23. napján 37.900.000,- forintot, míg
- 2011. július 14. napján 85.000,- forintot

utalt át az alperesnek.

A felperes 2016 májusában egyenlegközlőt küldött az alperesnek, ahol megjelölte tőke és kamattartozása összegét. Az alperes válaszelevelében vitatta a tartozás fennálltát, annak összegét és jogalapját is.

A felperes és a **B** 2009. szeptember 21. napján kölcsönszerződést kötöttek az **C** Kft-vel, amelynek értelmében a kölcsönnyújtók 20-20.000.000,- forint keretösszeget tartottak a kölcsönbevevő rendelkezésére. Utóbb a keretösszeget felemelték a felperes esetében 40.000.000,- forintra, míg a **B** tekintetében 30.000.000,- forintra. A felperes 2011. május 10. napján, míg **B** 2010. április 25. napján az **C** Kft-vel szemben még fennálló követeléseiket az alperesre engedményezték. Ennek felperes részére fizetendő vételára 37.886.688,- forint, míg a **B**-nak teljesítendő, 30.877.581,- forint volt. A fizetési határidő a felperes tekintetében 2011. június 30., míg a **B** vonatkozásában 2011. június hó 15. napja volt.

A **J** Kft., melynek tagjai – közvetetten **(személy 1 neve)** és **(személy 7 neve)** – 2011. június 9. napján 38.000.000,- forintot utalt át az alperesnek kölcsön jogcímén.

Az alperes 2011. június 10. napján 30.924.739,- forintot utalt át a **B**-nak „szerződés szerint” megjegyzéssel.

Ezt követően, 2011. június 22. napján a **B** 30.900.000,- forintot utalt az alperesnek „Loan” (kölcsönöz, kölcsönad) megjegyzéssel. Az alperes nyitóegyenlege ezen a napon 7.058.141,- forint volt.

Még ezen a napon az alperes átutalt a felperesnek 37.886.688,- forintot, emiatt az alperes bankszámla záróegyenlege 71.453,- forintra csökkent.

A felperes 2011. június 24. napján 37.900.000,- forintot utalt át kölcsön jogcímén az alperesnek, aki 38.000.000,- forintot ugyanezen a napon átutalt a **J** Kft-nek kölcsön visszafizetéseként.

## II.

Az alperesi ellenkérelemhez kapcsolódó tényállás szerint, a felperes és a **B** 2008. január 22. napján tagi kölcsönszerződést kötöttek az alperessel, amelynek értelmében a **B** 72.340.000,-forint, míg a felperes 144.660.000,- forint tagi kölcsönt nyújtott abból a célból, hogy az alperes azt kölcsönadja az **C** Kft-nek egy ingatlanprojekt önerejének biztosítása céljából. Az alperesnek legkésőbb 2009. október 31. napjáig kellett visszafizetnie évi 9%-os kamattal növelten a kölcsön összegét a kölcsönt nyújtó tagoknak. Késedelem esetére kikötötték az alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségét, amelynek mértéke 9% volt.

Ugyanezen a napon az alperes és az **C** Kft. kölcsönszerződést kötöttek, amelynek értelmében az alperes az **C** Kft-re engedményezte a felperessel és a **B**-vel megkötött kölcsönszerződésből eredő kölcsönkövetelését.

Az C Kft. és az alperes 2008. március 31. napján módosították kölcsönszerződésüket, amelynek értelmében az önerő biztosításához szükséges összeget 235.000.000,- forintra felemelték, míg az C Kft. 2009. október 31. napjáig volt azt köteles visszafizetni évi 20%-os ügyleti kamattal növelten.

A felek szerződésüket 2009. október 26. napján ismét módosították azzal, hogy a teljesítési határidőt 2011. január hó 1. napjára prolongálták. Kikötötték, amennyiben ez a határidő eredménytelenül telik el, úgy a tartozás visszafizetésre 2011. június 30. napját kötik ki végteljesítési határidőként.

Az C Kft. 2011. március 4. napján megtartott taggyűlésén – amelyen részt vettek a tagok képviselői, valamint az alperes képviselői is és **(személy 1 neve)** ügyvéd – felvetődött annak a lehetősége, hogy az C Kft.-vel szemben fennálló követelések engedményezése révén lehetne önerőt biztosítani a szállodaprojekthez, miután a tagok erre nem rendelkeznek anyagi lehetőséggel.

**(személy 1 neve)** -t meghatalmazták azzal, a követelés vásárlás/értékesítés tárgyában kezdjen tárgyalásokat potenciális vevőjelöltekkel. A 2011. április 5. napján azonos személyi körrel megtartott taggyűlésen **(személy 1 neve)** arról adott tájékoztatást, a K Zrt. képviselőjével folytatott tárgyalások eredményeképpen lehetőség mutatkozik az C Kft.-vel szembeni követelések értékesítésére. A taggyűlés 2/2011. (IV. 5.) taggyűlési határozatával elfogadta, hogy **(személy 1 neve)** folytasson tárgyalásokat a szerződések pontos részleteinek kidolgozása érdekében.

Az alperes az C Kft.-vel szemben fennálló és a korábban az alperesi tagok által nyújtott kölcsönszerződésből eredő 65.163.408,- forint összegű követelését 2011. május 20. napján kelt engedményezési szerződéssel a D Kf.-re ruházta át. A követelés vételára 45.000.000,- forint volt, amelyből az engedményes 1.000.000,- forintot vételár előleg címén 2011. május 31. napjáig volt köteles megfizetni, míg a fennmaradó vételárrész megfizetésének határideje 2012. március 31. napja volt.

Az alperes az C Kft.-vel szemben fennálló 235.600.000,- forint tőkekövetelését és annak járulékait a 2011. április 15. napján kelt engedményezési szerződéssel a K Zrt.-re ruházta át. A vételár 340.000.000,- forint volt, amelyből 1.000.000,- forintot vételárként 9 napon belül volt köteles megfizetni az engedményes, míg 2012. január 31. napjáig volt esedékes a további vételár.

Az C Kft. 2011. szeptember 28. napján csődeljárást kezdeményezett önmaga ellen. Az engedményesek hitelezőként vettek részt az eljárásban és ezalatt kezdeményezték az engedményezési szerződések módosítását a követelések ellenértékének leszállítása érdekében. Az alperes a K Zrt.-vel kötött engedményezési szerződést 2011. december 7. napján módosította, amelyben az engedményezett 459.439.209,- forint összegű követelése vételárát 124.851.194,- forintra szállították le, egyúttal a részletfizetésről is rendelkeztek, pontosan meghatározva annak időpontját és mértékét. Az alperes és a D Kft. engedményezési szerződésüket 2012. március 20. napján módosították, amelyben a 65.163.408,- forint összegű követelés ellenértékét 21.081.024,- forintra szállították le, megállapodtak egyúttal a részletfizetésről is. A szerződésmódosításokra 2011. december 7. és 10. napján került sor. Az engedményesek a vételárból 1-1 millió forintot fizettek meg az alperesnek.

Az C Kft. a csődegyezségében azt vállalta, hogy a hitelezők követeléseinek 20%-át fizeti meg összesen 324.108.680,- forintot 2021. december 31. napjáig. A csődegyezségben résztvevő felek részletfizetésben állapodtak meg azzal, hogy az adós 8 részletben jogosult teljesíteni, amelyekből a 4. részlet esedékessége 2017. december 31., 5. részlet 2018. december 31., 6. részlet 2019. december 31., 7. részlet 2020. december 31., 8. részlet 2021. december 31. A K Zrt.-nek járó 4. részlet összege 12.485.149,- forint, 5. részlet 16.230.694,- forint, 6. részlet 19.976.239,- forint, 7. részlet 24.970.299,- forint, 8. részlet 27.467.329,- forint, összesen 101.129.710,- forint.

A D Kft.-nek járó 4. részlet 2.108.102,- forint, 5. részlet 2.740.533,- forint, 6. részlet 3.372.964,- forint, 7. részlet 4.216.205,- forint, 8. részlet 4.637.825,- forint, összesen 17.075.630,- forint.

A (...) Törvényszék **...Cspk...-11-...../26.** számú végzésével a létrejött csődegyezséget jóváhagyta és az eljárást befejezetté nyilvánította. A (...) Ítéltábla **...Cspkf.../2012/5.** számú végzésével hagyta helyben az elsőfokú bíróság végzését.

A **K Zrt.** 2014. december 29. napján a csődeljárásban érvényesített 124.851.494,- forint összegű és az **C Kft.**-vel szemben fennálló követeléséből 6.825.575,- forintot az alperesre engedményezett. Az ugyanezen a napon kelt levelében erről a tényről értesítette az adóst. A **K Zrt.** a fennmaradó 118.025.919,- forint összegű követelését 2015. április 22. napján engedményezte az alperesre.

A **D Kft.** az **C Kft.**-vel szemben fennálló 21.081.024,- forint összegű követelését 2014. március 6. napján engedményezte az alperesre, amelyről értesítették az adóst.

A felperes a 2015. szeptember 4. napján kelt követelés átruházási megállapodással a 2008. január 22. napján az alperessel megkötött kölcsönszerződésből eredő 160.260.000,- forint összegű lejárt tőke és járulécai pénzkövetelését az **C Kft.**-re ruházta át. Az értesítést és a teljesítés utasítást az alperesnek megküldték.

Az **C Kft.** az alperesnek 2015. szeptember 30. napján beszámítási nyilatkozatot és fizetési felszólítást küldött. Ennek értelmében az alperesnek tartozik a **K Zrt.** engedményező által átruházott 118.025.919,- forint és 6.825.575,- forint, míg a **D Kft.** engedményező által átruházott 21.081.024,- forint összeggel, amely összesen 145.932.518,- forint. Ugyanakkor az alperes a felperesnek tartozik 2009. október 31. napján lejárt 160.260.000,- forint tőke és járulécai követelésével, amelynek együttes összege 2015. szeptember 30. napjáig 320.403.544,- forint. Az engedményezéssel ezen követelést megszerezte, ezért élve a csődegyezségi megállapodásban biztosított diszkontálási lehetőséggel, 124.866.234,- forint összegű előtörlesztésre tekintettel lejárt tartozását az általa követelt 160.260.000,- forint tőke és 160.143.544,- forint kamatkövetelésre tekintettel a kamatba beszámítás útján teljesítettnek tekinti. Felszólította az alperest 160.260.000,- forint tőke és 35.277.310,- forint összegű kamattartozását 15 napon belül fizesse meg.

Az alperes válaszlevelében a beszámítást és a követelést elutasította. Hivatkozott arra, a csődegyezés ítélet hatályú, ezért abba csak ugyanilyen típusú, vagy egyéb okirattal megállapított követelés számítható be. Mindezen túlmenően elévülési kifogást is közölt.

A felperes keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 38.054.000,- forint kölcsöntőke, továbbá a 2017. június 30. napjáig felszámított 7.374.906,- forint ügyleti kamat és 10.274.580,- forint késedelmi kamat megfizetésére. Indokolásában előadta, hogy az alperes tagjaként 2010. november 9. napján az alperessel kölcsön-keretszerződést kötött, amelyben 2012. december 31. napjáig összesen 40.000.000,- forint kölcsön nyújtását vállalta. A keresetében megjelölt tőkeösszeget alperesi igény szerint folyósította, ugyanakkor az alperes nem tett eleget a visszafizetési kötelezettségének. A szerződés alapján az alperest ügyleti, és a késedelembe esésére figyelemmel késedelmi kamatfizetési kötelezettség is terheli.

Az alperes kérte a kereset elutasítását egyúttal viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben kérte a bíróságot, kötelezze a felperest 239.067.482,- forint megfizetésére.

Az elsődlegesen előterjesztett ellenkérelem és a viszontkereset indokolása szerint, a felperes és a **B** megállapodtak abban, hogy az alperesnek nyújtott, majd később a csődeljárást megelőzően a **K Zrt.**-re és a **D Kft.**-re engedményezett, az **C Kft.**-vel szemben fennálló követeléseket „elévültetik”. Erre tekintettel módosították az engedményezési szerződéseket és kölcsönös, egybehangzó akaratkifejezéssel leszállították az engedményezési vételárat. Miután a felperes megszegte az elévültetésre vonatkozó megállapodást és egy másik perben az **C Kft.** mint engedményes ezt a követelését az alperessel szemben mégis érvényesíti, így kárt okozott az alperesnek, amely abban jelentkezik, hogy az **C Kft.**-vel szembeni követelései vételár leszállítása miatt az alperesnél vagyonsökkenés következett be.

Érdemi ellenkérelmét – **(személy 1 neve)** tanúvallomását követően – ténybelileg és jogalapjában módosítva utóbb arra hivatkozott, a kölcsönszerződés semmis, miután az valójában egy színlelt jogügylet volt. Az alperes tulajdonosainak – így a felperesnek is - az volt a célja, hogy az **C Kft.** csődeljárásában egyezés jöjjön létre, ennek érdekében a tagok, tehát felperes és a **B** cég az **C Kft.**

vel szemben fennálló követeléseiket az alperesre engedményezték és miután az alperesnek - működés hiányában – a vételár kifizetéséhez pénzeszköze nem volt, ezért egymásközt „körbejáratották” az ennek megfelelő összeget az érintettek, hogy az engedményezési vételárak kifizetése végül igazolható legyen. Állította, valós kölcsön jogviszonyokról sosem volt szó, míg a folyamat végén a pénz visszakerült ahhoz a céghez, ahonnan eredetileg elindult, vagyis a **J Kft**-hez. A perbeli kölcsönszerződés valóságosan az **C Kft.** és a felperes között állt fenn, ami lehívásra is került. Alperesi álláspont szerint a megállapodás megszerkesztésének oka az volt csupán, hogy a fentiek szerint „körbejáratott” 38.000.000,- forint visszafizetésének igazolása a színlelt kölcsönügylet mögé okiratot gyártson a felperes akkori ügyvezetője, **(személy 2 neve)**.

A felperes kérte a viszontkereset elutasítását. Kifejtette, az alperes érdemi ellenkérelmének lényegi megváltoztatása rosszhiszemű pervitelt valósít meg, hiszen alperes korábban nem vitatta a 2010. november 9-i kölcsönügylet létrejöttét, érvényességét, hanem arra hivatkozott, hogy a korábbi perben felhozott általános elévültetési megállapodás erre is kiterjedt. Az alperes, korábbi – közvetett – tulajdonosa **(személy 1 neve)** tanúvallomását követően egészében változtatta meg az ellenkérelme tényállását és jogalapját. Utalt arra, **(személy 1 neve)-től** elfogulatlan vallomás nem várható, hiszen máig közvetett tulajdonosként anyagi érdeke fűződik a jelen jogvita alperes számára kedvező érdemi kimeneteléhez.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelemnek helyt adva, 38.054.000,- forint tőke, 7.374.926,- forint ügyleti, valamint 10.274.580,- forint késedelmi kamat erejéig marasztalta felperes javára az alperest. Az ítélet jogi indokolásából kitűnik, hogy az alperes ezzel szemben támasztott viszontkeresetét a bíróság alaptalannak találta. A kereseti kérelem elbírálása során e körben megállapította, hogy az alperes nem tudta bizonyítani sem jelen perben, sem az előzményi, 7.G.40.159/2016. számú peres ügyben, hogy felek képviselői között az egymással szembeni követelések elévültetésében megállapodás lett volna. Alperes részéről erre vonatkozóan csak szóbeli megállapodásra utalás történt, és az alperes bizonyítást nem is ajánlott fel erre nézve. Az előzményi perben az alperes marasztalására nem került sor, az engedményezett követelésből eredően, a leszállított engedményezési vételár miatt kárigény nem érvényesíthető. A szerződések színlelttségét sem találta a bíróság megállapíthatónak, az alperes bár a perben hivatkozott arra, hogy az **C Kft**-vel szemben fennálló tagi hitelkövetelések engedményezésére a sikeres csődegyezség létrehozása érdekében volt szükség, azonban ettől még az engedményezési szerződésben foglalt akaratnyilatkozatok nem tekinthetők színleltnek. Utalt arra, hogy a **D Kft.** és a **K Zrt.** egy bizonyos időszakban még az alperes tagjává is vált. A támadott kölcsönszerződés valós ügyleti akaratkifejezéseket tartalmazott. Az alperesnek árbevétele nem volt a perbeli időszakban, ezért az engedményezési vételárakat, illetve saját működését sem tudta önmaga finanszírozni. A kölcsönszerződések láncolatával kapcsolatban megjegyezte a bíróság, hogy a finanszírozás forrásának eredete az egyező akaratnyilvánítással ténylegesen létrehozott jogviszonyokat nem érinti, ezáltal – figyelemmel a teljesítések tényleges bekövetkeztére – azok nem lehetnek színleltnek. Az **C Kft**-vel szemben fennálló követelések engedményezésének célja lehetett jog által tiltott, harmadik személy jogának, jogi érdekének kijátszása, azonban a felperes által per tárgyává tett kereset jogalapját, a kölcsönjogviszony érvényességét ez sem érinti. A bíróság összegezésében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes és az alperes között érvényes keret-kölcsönszerződés jött létre, mely alapján a felperes igazoltan átutalta az alperesnek a keresetben megjelölt összegeket, a pénznyújtás ténylegesen kölcsön jogcímén történt. A perben nem vitatott tény, hogy az alperes azt nem fizette vissza, ezért köteles a kölcsön tőkeösszege és annak szerződés szerinti kamatai megfizetésére. A bíróság az alperesi ügyvezető meghallgatását, annak nyilvánvaló érdekeltségére utalva mellőzte, az eljárás során meghallgatott 3 tanú **(személy 1 neve)**, **(személy 3 neve)** és

(személy 8 neve) vallomását pedig, az érintett személyek perbeli gazdasági társaságokkal kapcsolatos érdekeltségei miatt, a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és a kereset elutasítását. Kifogásolta, hogy a bíróság az ellenkérelem lényeges ténybeli és jogalapbeli megváltoztatását külön rögzítette az ítélet tényállásában. (személy 1 neve) tanú vallomása nem rekeszthető ki a bizonyítékok köréből, a tanú által feltárt tények alapján került sor az ellenkérelem pontosítására, kiegészítésére. A tanú tényelődását emellett okirati bizonyítékokkal is alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság a felperesi ügyvezetőt egyáltalán nem hallgatta meg, ennek hiányában az egyoldalú színlelésre vonatkozó jogkövetkeztetés a hiányos tényállásból nem lehetséges, a felperesi oldalon eljáró törvényes képviselő valós ügyleti akaratára nézve tényszerű megállapítás nem tehető. Az alperes eljárásjogi szempontból kifogásolta a meghallgatott tanúk vallomásának érdekeltség miatti kirekesztését a bizonyítékok köréből. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem. Alperes megjegyezte, (személy 1 neve) és (személy 3 neve) esetében csak közvetett, érintőleges tulajdonosi minőség állhat fenn. Ez nem adhat alapot nyilatkozataik teljes mértékű figyelmen kívül hagyására. Éppen az érintettségük okán rendelkeznek az említett személyek olyan információkkal, amelyek képesek felfedni a jogügylet hátterét, valós természetét, ennél fogva a tényállás felderítése körében elengedhetetlen peradatokat tartalmaznak a tanúvallomások. (személy 8 neve) esetében alperes kiemelte, hogy a J Kft-ben az ő ügyvezetői tisztsége több mint 7 évvel ezelőtt megszűnt, 5 éve pedig már üzletresz tulajdona sincs. A perben érintett személyekkel semmiféle kapcsolatban nem áll. Ezzel együtt indokolatlanul őt is érdekelt személynek minősítette a bíróság. Alperes kételyeit vetette fel a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság ilyen módon válogatott a bizonyítékok közül és a koncepciójába nem illő bizonyítékokat kirekesztett a tényállásból. Ezzel szemben a bíróságnak a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték egybevetésével kellett volna eldönteni a jogvitát. A tanúvallomások kirekesztése teljes mértékben indokolatlan. Az alperes végül kiemelte, a perbeli esetben a kölcsön jogviszony ténylegesen a J Kft. és közte jött létre mindösszesen 15 napnyi időtartamra abból a célból, hogy az alperes és annak tulajdonosai egy utalási láncon körbevezessék a kölcsönösszeget, legitimitást teremtve bizonyos egymás közötti ügyleteknek. Valóságban tehát a felek között a J Kft-től időlegesen kapott forrás lett többszörösen továbbutalva, pár napos eltérésekkel, majd amikor a láncon az összeg az alpereshez jutott, azt az alperes végül a J Kft-nek juttatta vissza. Megjegyezte, az utalások az alperes két tulajdonosa vonatkozásában paralel módon történtek, mégis a másik, perben nem álló tulajdonos a B cég nem támasztott ezzel kapcsolatban igényt alperessel szemben. Ennek oka, hogy az utóbbi cég megítélése szerint sem valós kölcsön jogviszony áll az ügylet mögött. Ellenkező esetben megmagyarázhatatlan, hogy a B, mint a felektől független, önálló gazdálkodó szervezet miért mondott le egy 30 millió forintos követelés érvényesítéséről.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokok alapján történő helybenhagyására irányult. Felperesi álláspont szerint az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy az alperes érdemi védekezését a per során az alperesi cégben közvetetten érdekelt (személy 1 neve) tanúvallomásához igazította, és annak megfelelő jogi tartalommal változtatta meg. Kezdetben az alperes elévültetésre hivatkozott és ez alapján állította, hogy nem kell visszafizetnie a felperes által folyósított kölcsönt. Utóbb azonban a tanúvallomás nyomán már színlelté miatti semmisségre hivatkozással kívánt mentesülni a kölcsön visszafizetési kötelezettség alól, jöllehet a per első szakaszában még érvényes szerződésnek tekintette a felek közötti jogviszonyt. A felperes megjegyezte, a perbeli szerződés érvényességét kétségbevonó alperest terhelte a bizonyítás, hogy a hitel-keret szerződés színlelt. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a tényállást, amikor megállapította, hogy ezt az alperes nem tudta bizonyítani. Felperesi álláspont szerint (személy 1

**neve**) tanú semmiképpen sem tekinthető érdektelen személynek, míg **(személy 8 neve)** és **(személy 3 neve)** vallomása alperesi előadást igazoló, konkrét nyilatkozatot nem tartalmazott, egyikük sem tudta megerősíteni az állítólagos, színlelt szerződéses akaratot. Összességében az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy a tanúknak alapvető érdeke fűződik az alperesi tényállás alátámasztásához. Ez indokolta a tanúvallomások kirekesztését a bizonyítékok köréből. Felperes ellenkérelmében kitért arra is, hogy a keret kölcsönszerződés alapján alperes által lehívott kölcsönösszeg döntő része, 37.900.000,- forint 2011. június 23. napján került átutalásra, mely pénzügyi tranzakció jóval az alperes és **(személy 1 neve)** által hivatkozott engedményezési jogügylet után történt. Emiatt tényszerűen nem bizonyítható alperes azon előadása, hogy a keret kölcsönszerződés mögött valójában az alperes és a tanú által felvázolt, leplezett szerződéses jogviszony húzódik meg. Felperes hangsúlyozta, az alperes által sem vitatott perbeli tény, hogy a követelt összeg az alperes részére ténylegesen átutalásra került. Alperes ugyanakkor nem hivatkozott arra, hogy ennek visszafizetése megtörtént volna. Mindebből az következik, hogy az alperes továbbra is tartozik a felperesnek a keresetben megjelölt pénzüsszeggel, így marasztalására alappal került sor.

A fellebbezés **nem** alapos.

A perben beszerzett okirati bizonyítékok, valamint a felek egybehangzó nyilatkozatai alapján megállapított tényállásból kitűnik, hogy **(személy 1 neve)** ügyvéd, üzletember, valamint üzlettársa **(személy 7 neve)** a két peres fél kft-n kívül több más cégre is kiterjedő céghálózatot működtetett. Az üzletfelek időközben kialakult érdekellentéte több pert is generált, a bíróságnak azonban figyelemmel arra, hogy nem egy, a teljes elszámolásra irányuló kereset került előterjesztésre, az egyes perekben nem a céghálózat teljes elszámolását kell vizsgálnia, hanem mindig az adott per tárgyát képező, azt a konkrét jogviszonyt, amelyre a perbeli követelését a per felperese alapítja. A bíróság perjogi feladata a perbe vitt igény elbírálására szorítkozik, szigorúan a kereseti kérelem korlátai között [Pp. 3. § (2) bekezdés, Pp. 215. §].

A jelen perben a felperes az alperessel 2010. november 9-én megkötött hitel-keret szerződésre alapította követelését. Állította, hogy a banki bizonylatokkal igazolt módon, 2010. november 9. és 2011. július 14. közötti tíz átutalás – köztük a nagy összegű 2011. június 23-i 37.900.000,- forintos átutalás – minden esetben e szerződés alapján, alperesi hitellehívásra történt. A felperes a hitel-keret szerződés szerint 2012. december 31-ig volt köteles 40 millió forint keretösszeget rendelkezésre tartani alperes számára, akinek igénye szerint történtek meg az egyes kölcsönösszeg folyósítások. Az alperes nem vonta kétségbe az átutalások megtörténtét, azt azonban vitatta, hogy a 37.900.000,- forintos összeget a hitel-keret szerződés teljesítéseként utalta át a felperes. Állítása szerint a tényállásban részletezett átutalási láncolat részeként, történt meg a 37.900.000,- millió forint összeg 2011. június 24-i átutalása, melynek célja az volt, hogy az alperesen keresztül végül a **J Kft**-hez kerüljön vissza az összeg, azaz nem volt tényleges kölcsönnyújtás.

A **J Kft**. alperes felé történő utalását, alperesnek a **B** felé történő utalását, majd pedig hasonló nagyságrendű összeg visszautalását alpereshez, ezt követően alperes utalását felperes felé, majd pedig a felperes alperes felé történt visszautalását, végül pedig az alperes **J Kft**. részére történő 38 millió forintos utalását banki bizonylatok igazolják, a ténylegesen megtörtént pénzütalások láncolatát az elsőfokú ítélet tényállása helyesen rögzíti.

Ezzel párhuzamosan ugyancsak pontos tényállást tartalmaz az ítélet arra nézve, hogy a felperes, illetve a **B** cég 2008. január 22-én, az **C Kft**-nek adott tagi kölcsöneivel kapcsolatos követelést – melyből az alperes ingatlanfejlesztési projektjét kívánták finanszírozni – mindkét cég alperesre engedményezte, ezzel az alperes (jogutódként) megszerezte az **C Kft**-nek nyújtott tagi kölcsönök visszakövetelésének jogát. Ennek célja az volt, hogy az **C Kft**-vel szemben időközben megindult

csődeljárás eredményes csődegyezséggel zárulhasson. Az engedményezésért a felperes 37.886.688,- forintra, míg a **B** 30.877.581,- forint ellenértékre volt jogosult.

Az alperes az említett cégek követeléseinek megszerzéséért fizetett ki először 2011. június 10-én a **B**-nek 30.924.739,- forintot, majd felperesnek 2011. június 22-én 37.886.688,- forint összegű ellenértéket. Ez a tény azonban nem zárja ki, hogy külön megállapodás alapján először **B**, majd a láncolatban később a felperes részére kifizetett engedményezés ellenértékét az alperesnek átadja, így azt sem, hogy a felpereshez jutott összeget a felperes hitel-keret szerződés alapján, kölcsön címén 2011. június 24-én alperes számára visszautalja.

Az alperes ettől függetlenül védekezésként az ügylet színleltségére hivatkozott, e körben azonban őt terhelte a bizonyítási kötelezettség [Pp. 164. § (1) bekezdés], különösen a tekintetben, hogy mely más jogviszony leplezése volt a felek valós célja, és hogy a leplezett jogviszonyból eredően miért nincs visszafizetési kötelezettsége alperesnek felperes irányában. Az elsőfokú bíróság e körben is folytatott le bizonyítást, elsősorban az ügyletekben érdekelt cégvezetők tanúkénti meghallgatása történt meg. A tanúvallomásokat utóbb a bíróság ítélete jogi indokolásában kizárta a bizonyítékok köréből, tényállását nem alapította a tanúvallomásokra, ezt az alperes kifejezetten sérelmezte.

Ezzel kapcsolatban az ítéletábra fontosnak tartja kiemelni, hogy a bizonyítékkal (elsősorban tanúvallomásokkal) kapcsolatos, érdekeltség, elfogultság miatti aggály felmerülése esetében is érdemben kell a bíróságnak az adott bizonyíték bizonyító erejének fennálltát mérlegelnie. Ennek során azonban nem a kétséges bizonyító erejű bizonyíték teljes figyelmen kívül hagyása (az elsőfokú bíróság által alkalmazott szóhasználat szerint: „a bizonyítékok köréből történő kirekesztés”) a helyes perjogi eljárás, hanem a bizonyító erő fennálltát vagy annak hiányát kell a bíróságnak az egyéb bizonyítékok egybevetett, érdemi mérlegelésével értékelnie, figyelembe vennie. A perben meghallgatott tanúvallomások valóban olyan személyektől származnak, akik kisebb-nagyobb mértékben érdekeltek a perbeli jogvita eldöntésében, a tanúk feltételezett, lehetséges érdekeltségére, elfogultságára hivatkozással a bíróság azonban nem mellőzheti a szükséges bizonyítást, mely a tényállás megállapításához elengedhetetlen (Kúria BH1999/260. szám alatt közzétett eseti döntés). Az okirati bizonyítékokat és a tanúvallomásokat egymással is egybevetve, érdemben vizsgálva, az ítéletábra az elsőfokú bírósággal egyező jogi álláspontra jutott, mivel a meghallgatott tanúk hitelt érdemlő, konkrét nyilatkozatokkal nem támasztották alá az alperesi hivatkozásokat. A tanúvallomásokból nem tűnik ki, hogy milyen más jogügyletet kívántak leplezni a perbeli, valamint a láncolatos pénzügyi átutalásban érintett felek. Az időbeli egybeesések, és az utalt pénzügyi összegek nagyságrendi egyezősége önmagában nem elegendő a színleltség bizonyításához. A perben lényeges, nem megkerülhető tényállási elem, hogy a felek közötti hitel-keret szerződés valós jogügylet volt, ezt mutatja az is, hogy már 2010. november 9-től kezdődően kisebb összegek átutalása alperes igénye szerint megtörtént, majd több mint fél éves időszakban további 9 alkalommal történt még átutalás, melyek mind a hitel-keret szerződéshez köthetők. Ezekből az alperes az egyetlen nagyszámú átutalást kívánta kiemelni, de arra, hogy ehhez pontosan milyen más jogcím lenne köthető, ő maga sem adott pontos magyarázatot.

Az alperes fellebbezésében sérelmezte, hogy a bíróság nem hallgatta meg a peres felek ügyvezetőit. Erre nézve azonban az elsőfokú eljárás során bizonyítási indítványt alperes nem terjesztett elő. A 4. sorszám alatti vizontkeresetben **(személy 3 neve)**-t, **(személy 4 neve)**-t és **(személy 1 neve)** -t, majd pedig 19. számú beadványában még **(személy 8 neve)** tanúkénti meghallgatását indítványozta, mely tanúkat az elsőfokú bíróság ténylegesen meg is hallgatta (17. és 27. szám alatti jegyzőkönyvek). Az eljárás fellebbezési szakában újabb tanúbizonyítás iránti indítvány megtételét a Pp. 235. § rendelkezése nem teszi lehetővé, így ezt az ítéletábra figyelmen kívül hagyta. A ténylegesen meghallgatott tanúk nyilatkozatai és az okirati bizonyítékok egybevetett mérlegelése alapján pedig csak az a helyes jogkövetkeztetés vonható le, hogy a 2011. június 24-i utalás miatt a kölcsönszerződés színleltége nem nyert bizonyítást. A peradatokból nem tűnik ki, hogy a felperes

2011. június 24-i 37,9 millió forintos átutalása alperes felé, nem a hitel-keret szerződéshez kapcsolódott volna. Helyes az elsőfokú ítélet megállapítása, mely szerint az alperes által támadott kölcsönügylet is valós akaratkifejezést mutat, mivel az, az árbevétellel nem rendelkező alperes finanszírozását szolgálta.

Az a fellebbezési nyilatkozat (3. oldal 2. bekezdés), hogy a felek valós célja az volt, hogy az összeget egy utalási láncon körbejárassák, „legitimitást teremtve bizonyos, egymás közötti klaudikáló ügyleteknek pénzügyi oldalról” éppen azt támasztja alá, hogy kölcsönként került 2011. június 23-án 37.900.000,- forint az alpereshez. Az tény, hogy az alperesnek, a 2011. május 10. napján kelt engedményezési megállapodás alapján az engedményezés ellenértékére vonatkozó fizetési kötelezettsége keletkezett felperes felé. A bevétellel nem rendelkező alperes az ellenértékeket megfizetni nem tudta, azonban a felek az **C** kft. engedményes csődegyezségének érdekében (csődeljárás kezdeményezés 2011. szeptember 28.) szükségesnek látták az ellenérték pénzügyi teljesítését. Ehhez az alperes kölcsönt vett fel a szintén érdekeltégi körébe tartozó **J** Kft.-től. Ezen összegből történt két lépcsőben a két megszerzett követelés vételárának megfizetése, de az így kapott ellenértéket a két engedményező visszautalta, és az alperes a **J** Kft. felé a felvett kölcsönt két hét alatt visszafizette. Az alperesi előadás szerint is ez volt a felek akarata. A felperes által történt visszautalás tehát kölcsönként történt. Ezzel a pénzügyi tranzakcióval tehát a felek az alperes tartozásának jogcímét változtatták kölcsönné, és ez a felek közötti 2010. november 9-i hitel megállapodáshoz illeszkedett, melynek visszafizetési határideje 2012. december 31. napja volt, így a felperes – elévülési időn belül – érvényesíthette követelését.

Az jelen perbeli jogvita elbírálása szempontjából irreleváns, hogy a **B** hasonló címen kívánt-e igényt érvényesíteni az alperessel szemben, vagy arra mely okból nem került sor. A perben megállapítható valós tényállás szerint az okirattal igazolt átutalás jogcíme a hitel-keret szerződés alapján létrejött kölcsön, így annak visszafizetésére az alperes a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján köteles.

Az ítéletábra a bizonyítékok érdemi mérlegelése nyomán ezért az elsőfokú bírósággal egyező jogi álláspontra helyezkedett, és a keresetet a fellebbezés tükrében vizsgálva is alaposnak találta, ebből következően az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással helybenhagyta.

Az ítéletábra észlelte, hogy az alperes viszontkeresetével kapcsolatos rendelkezést nem tartalmaz az ítélet, ugyanakkor a jogi indokolásból egyértelműen kitűnik, hogy azt nem találta megalapozottnak a bíróság, ezért a másodfokú ítéletben a viszontkeresetet elutasító – egyébként nem fellebbezett – rendelkezést pótolta.

Az alaptalanul fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az írásban fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő felperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére. A felperesi jogi képviselő munkadíját az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pont, valamint (5) és (6) bekezdések alapján határozta meg. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket ugyancsak a másodfokú eljárásban pervesztesnek minősülő alperes köteles utólag, külön felhívásra megfizetni az állam részére a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdés, valamint 15. § (1) és (3) bekezdés szabályai szerint.

Szeged, 2018. november 8.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.. Dobler László s.k.. Béri András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró

